

PETER MAY

ZPĚTNÝ RÁZ

AKTA ENZO V

HOST

OD AUTORA
BESTSELLEROVÉ TRILOGIE
Z OSTROVA LEWIS

PETER MAY

Zpětný ráz

PETER MAY

ZPĚTNÝ RÁZ

AKTA ENZO V

BRNO 2018

BLOWBACK

Copyright © Peter May, 2016

Translation © Linda Kaprová, 2018

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2018 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-683-9 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-684-6 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-685-3 (Formát MobiPocket)

*Tuto knihu věnuji památce
svého přítele a mentora
Toma Wrighta*

La nature parle et l'expérience traduit.

JEAN-PAUL SARTRE

Francouzské středohoří, únor 2003

Dominique si v podpaží přidržela dvě dřevěné tyče a zapnula si služební nepromokavou bundu až ke krku. Zimní teploty dosud přetrvávaly, a i když je nyní provázel déšť, vrcholky sopečného pohoří v dálce stále pokrývala vysoká vrstva sněhu. Vyrasila pěšinkou mezi stromy. Bahno se mísilo s tlustým nánosem borového jehličí, jehož vůně prostupovala vlhký vzduch intenzivním nahořklým pachem tlení; jako pach smrti, který ji čekal na konci výstupu. Ucítila, jak ji při té myšlence zamrazilo.

Za hranicí lesního porostu se svah strmě zvedal. Pěšinka lemovaná rozpadající se kamennou zídrou se vinula mezi skalami a pak se prudce stáčela kolem remízku temných stromů. Poté se znovu obracela k vrcholku, kde stoupání přecházelo v náhorní plošinu táhnoucí se do mlhavé dálky.

Dominique se zastavila v ohybu pěšinky a ohlédla se. Překvapilo ji, jak vysoko vystoupala. Chvilí postála, aby se vydýchala. Dole u paty kopce modře blikal majáček její policejní dodávky a podél úzké silnice od pěšinky k hotelu se vinula řada dalších zaparkovaných aut. Postával tam hlouček titěrných postaviček a satelit natočený vzhůru odtud vysílal signály bohům v některém stříhovém studiu v Paříži, kde se obrazy doprovázené pečlivě zvoleným zvukovým pozadím

rozpitvají pro lepší stravitelnost. Skvělý úlovek! Tragédie! Stopička zděšení coby aperitiv pro lačné diváky večerních zpráv po celé Francii.

Mladá policistka unaveně zvedla tvář k posledním několika stům metrů výstupu. Když se přiblížila k vrcholku, horizont konečně narušila zchátralá kamenná salaš. Bylo těžké uvěřit, že takové místo kdysi obývali lidé, byť pouze v létě, kdy se zvířata pásala na koberci divokých květín a sladkých travin pokrývajícím tuto náhorní plošinu. A možná, že v čase teplého letního vánku a nerušeného výhledu přes celou střechu Francie se tu žilo dobře. Únik před světem tam dole. Pocit povznesení. Božství.

Dnes však nad vrcholky seděla nízká mračna, skrápěla svět smutkem a halila dálky šedou mlhou. Dominique uviděla, jak se v závětrří mokrého kamenného zdiva choulí dvě postavy v tmavých lesknoucích se nepromokavých bundách. Jedna seděla v předklonu na rozeklaných skalkách s obličejem v dlaních. Druhá postávala u vchodu do šera salaše. Kamenná střecha stavby vypadala téměř nepoškozeně. Drolící se břídlíce, která sice bránila přístupu světla, ale deště nikoli, nesla komín, jež nezahřálo teplo ohně už celá léta. Nad ní se zvedala další šikmá střecha, poněkud zchátralejší: chlív pro zvířata v případě nepřízně počasí.

Stojící postava vykročila Dominique vstříc a stiskla jí ruku. Známa tvář. Urostlý muž, ramenatý a vysoký, jako by se však zármutkem scvrkl. Tmavomodrý baret měl stažený nízko do zachmuřeného obočí, pod nímž se na ni upíral zasmušilý pohled.

Dominique se podívala na sedící ženu. V její tváři, která k policistce krátce vzhledla, se zračilo utrpení. Pak se znovu ponořila do černých hlubin zoufalství. Byl to téměř nepostřehnutelný pozdrav, ruku jí žena nestiskla. Policistka se obrátila zpět k muži.

„Vedte mě.“

Přikývl a se skloněnou hlavou prošel nízkým vchodem. Následovala ho do temnoty. Jejich stíny dopadaly na hliněnou podlahu s kalužemi vody, v nichž se odrážely střípky světla ode dveří. Bahno rozrývala změt hlubokých šlápot. Dominique si z opasku odepnula baterku a paprsek jejího světla pročesával tmu, dokud nepadl na zhroucenou postavu muže v teplákové soupravě spočívající napůl v louži dešťové vody, jež se jeho krví zbarvila doruda. Ucítila, jak se jí mimovolně rozšířil hrudník prudkým nádechem. Pracovala u policie už deset let a toto byla její první vražda. Ačkoli za tu dobu vyprostila z vražků havarovaných aut už nejednu těžce zohavenou mrtvolu, nic z toho ji přesto nepřipravilo na pohled do civících mrtvých očí člověka, jehož tvář znala každá francouzská domácnost. Tvář, již hyzdil jen otvor po kulce vpálené do čela. Střela prošla skrz. Dominique uviděla šedobílou kaši v zakrvácených vlasech a ucítila, jak se jí zvedl žaludek. Obkroužila paprskem svítlny obrys mrtvoly a očima sledovala jeho dráhu. Její sebeovládání viselo na vlásku. Slyšela, jak se jí třese hlas, když se zeptala: „Žádná zbraň?“

„Nic jsem neviděl.“

„Chybí něco?“

„Vždycky nosil opasek s pouzdrém, kam ukládal telefon a kapesní nůž. Je pryč.“

Dominique se na něho podívala a uvědomila si, že se jí obočí neznatelně stáhlo. „Vy myslíte, že ho někdo zabil kvůli noži a mobilnímu telefonu?“

Muž pokrčil rameny; z nepatrného pohybu číšela bezradnost.

Dominique cítila, že první nával nevolnosti ustoupil. Pokývla hlavou ke dveřím. Nacházeli se na místě činu. Dobře věděla, že se do příjezdu odborníků nesmí s ničím manipulovat. Následovala muže ven, vzala tyče a zatloukla je do rozměklé

půdy po stranách dveří kladivem přineseným z policejní dodávky. Potom mezi nimi natáhla modrobílou pásku a zadívala se, jak se třepotá a vibruje ve větru.

„Kdo ho našel?“

„Já.“ Muž upřel modré oči plné bolesti do jejích teple hnědých. „Jako obvykle si šel zaběhat, hned po skončení obědů.“

„Chodil běhat každý den?“

Muž přikývl. „Vždycky tutéž trasu. Dolů po silnici od hotelu, remízem k salaši, po hřebeni a zpátky po hlavní silnici.“ Vzdychl. „Když se do čtyř hodin nevracel, začali jsme mít obavy. Elisabeth se strchovala, jestli se někam nezřítíl.“

„Nezavolal by vám v takovém případě?“

„Kdyby byl při vědomí, tak asi ano.“

„Proč jste nezavolali vy jemu?“

„Volal jsem, ale nebral to. Proto jsme se ho vydali hledat.“

„Jak vás napadlo podívat se do salaše?“

„Nejdřív mě to nenapadlo. Teprve když jsem ho nikde nenašel, vrátil jsem se a podíval se dovnitř.“ Vtáhl rty, jak se snažil ovládnout emoce. „Není to snadné najít svého mladšího bratra v tomhle stavu.“

Dominique přikývla. Nedokázala si dost dobře představit, jaké to asi musí být. „Co všechny ty stopy tady?“

„Připadalo mi, že jich tam je spousta. Rozhodně víc, než kolik jich mohl zanechat sám. Asi tam teď najdete i moje.“

„Dotýkal jste se těla?“

„Ne, došel jsem k němu tak blízko, abych poznal, že je mrtvý. Bylo to dost zjevné. Pak jsem se vrátil do hotelu a zavolal vaše lidi.“

Dominique sklouzla pohledem k zubožené postavě sedící na kamenech.

Muž jí odpověděl na nevyslovenou otázku. „Nedala jinak, než že musí jít se mnou. Že tomu prý neuvěří, dokud ho ne-

uvidí na vlastní oči. Skoro propadla hysterii.“ Rty se mu sevřely v chmurnou linku. „A teď se jí zmocnila apatie.“

Snášejícím se soumrakem došla Dominique k místu, kde pěšinka klesala po svahu k nezřetelné linii stromů. Až se úplně setmí, bude pro *police scientifique* obtížné se sem dostat. Důkladné ohledání bude možné až ráno. Vozidla na silnici už rozsvítila. Ohlédla se k muži a zjistila, že se na ni dívá. „Jak se sem novináři dostali tak rychle?“

Obličejem se mu mihl výraz smutné rezignace. „Už tu byli. Marc je všechny pozval až z Paříže. Byl to bavič, rád byl středem pozornosti. A žádný novinář by pochopitelně neodmítl pozvání k večerní tabuli, kterou připraví Marc Fraysse.“

„U jaké příležitosti se akce konala?“

Zaváhal. „Byl zoufalý. Možná jste zaznamenala, jak se v médiích spekovalo, že má přijít o jednu hvězdu.“

„Copak by to byla taková hrůza?“

Mužův ironický úšklebek byl zároveň smutný i nevěřící. Jediným pohybem vyjadřoval veškerou zkušenost a sofistikovanost, o které si nějaká venkovská policistka může nechat jen zdát. Působil málem blahosklonně. „Znamenala pro něho *všechno*. Všechno, čemu obětoval celý život. Byl by to šok, potupa, katastrofa.“

Dominique bylo jasné, že muži musí připadat jako naivní venkovanka, ale nedala se. „Tak proč sem sezval média?“

„Prý chtěl učinit prohlášení.“

„Jaké?“

Muž bezradně rozhodil rukama. „Nestihl to. Už se to nikdy nedozvíme.“

Cahors, jihozápadní Francie, říjen 2010

Zbavil mušle tuhého postranního svalu a omyl je. Prodavač ryb z tržnice naproti mu schoval masité šťavnaté *noix St. Jacques*. Voněly mořem beze stopy rybiny. Rozkrojil je důkladně naostřeným nožem na poloviční medailonky a položil na papírovou utěrku, aby se do ní vpila jejich mléčně sladká vlhkost.

Připravil salát. Opatrně naaranžoval do rohu obou čtvercových talířů několik svěžích zelených listů hlávkového salátu, baby špenátu a rukoly a pokapal je hustým sladkým dresinkem z balsamického octa. Obrátil se ke sporáku, kde čekala rozpálená hluboká profesionální pánve z anodizovaného hliníku. Naklonil ji nejprve na jednu stranu, pak na druhou a po povrchu stekly loužičky bublajícího másla a třpytivého olivového oleje. Přidal svatojakubské mušle. Kuchyň naplnilo syčení i sladká vůně škvařených mořských plodů. Šedesát vteřin a pak je otočil. Spokojeně si prohlížel karamelizovanou krustu na hotové straně medailonků. Dalších šedesát vteřin a potom zanořil hluboko do středu největšího z nich tenkou jehlicí. Rychle ji vytáhl a přiložil si ji ke rtům. Pouhým dotykem poznal, že mušle jsou uvnitř teplé, a tedy hotové. Přesně tak akorát.

Rychle a elegantně navrhl po pěti medailoncích ke každému salátu, otočil se a oba talíře najednou donesl na stůl,

kde byla prostřená dvě místa naproti sobě. Čekaly tu už i dvě nalité skleničky vychlazeného svěžího gaillacu blanc sec z Domaine Sarrabelle. Hélène se užasle podívala na talíř před sebou a zhluboka se nadechla. „Páni, Enzo, to je vůně! Kdybys servíroval takovou večeři den co den, tak ti bude každá ženská zobat z ruky.“

Enzo se zazubil. „Možná že právě o to mi jde.“

Hélène pochybovačně zvedla obočí. „Hmm. Kéž by.“

„Ale stejně bych si přál, abys je radši zkonzumovala z talíře než mně z ruky, paní komisařko. A to rychle. V téhle zimě za chvíli vychladnou.“ I když nastavil ústřední topení na maximum, v bytě i přesto jako by se usídlil neodbytný chlad nadcházejícího zimního počasí. V šachu ho drželo jen teplo trouby a plynových hořáků. Usadil se, rozřízl mušli a nabral si plnou vidličku salátu. Pohlédl francouzským oknem přes náměstí k osvětlené dvojici kopulí gotické katedrály svatého Štěpána. Výhled na Cahors šikmo protínal liják. Téměř mu připadalo, jako by v něm poznával i náznak sněhu. Něco takového bylo na konci října v tomto starém římském městě zcela nevídané.

„Vynikající.“

Otočil hlavu k Hélène, již se právě rozplývala na jazyku mušle, kterou jí připravil. Zapila ji douškem bílého a ubrouskem si osušila pěkné plné rty.

Byla to atraktivní čtyřicátnice. Po rovných ramenou jí elegantně splývala bohatá záplava vlasů, které si za normálních okolností česala do drdolu pod policejní čapku. V historii republiky byla teprve šestou jmenovanou policejní ředitelkou jednoho ze stovky francouzských departementů a nikdy nepovažovala za vtipné, že jí Enzo odmítá říkat křestním jménem. Oslovoval ji paní komisařko, jako by to považoval za žert. Nikoli poprvé ji napadlo, že tímto jemným způsobem může dávat najevo, že jejich pokus o vztah je odsouzen k tomu,

aby nepřekročil hranici intimity. Vložila si do úst další mušli. „Naše snaha zjistit, kdo se tě pokouší zabít, bohužel zatím k ničemu nevedla.“

Enzo se na ni zamyšleně zadíval. Jeho pozornost rozptýlila karamelová chuť mušlí mísící se se sladkou kyselostí balsamického octa a svěže nahořklým křupavým salátem. Připravil patro na další sousto štědrým lokem vína a lhostejně pokrčil rameny. „Od posledního pokusu uplynul víc než rok. Možná že je pachatel dávno po smrti nebo za mřížemi.“ Věděl však, že je to nepravděpodobné. Když teď vyřeší čtyři proslavené vraždy z knihy Rogera Raffina, s nimiž si policie nevěděla rady, bude se ho někdo čím dál usilovněji snažit zastavit.

Ani Hélène nevypadala nijak přesvědčeně. Rozhodla se však změnit téma. Vložila si do úst poslední sousto, utrhla si kousek bagety a vytřela jím šťávu, jejíž chuť ji dosud neodolatelně dráždila na patře. „Kdepak je Sophie?“ Rozhlédla se po bytě, jako by čekala, že se tu Sophie náhle zjeví.

„Sophie?“ opáčil Enzo. „Jsem rád, že jsem svou dceru konečně přesvědčil, aby pokračovala ve studiu. Hodně mě zklamalo, když odešla z univerzity pracovat do Bertrandova fitness centra.“

„Vážně?“ předstírala Hélène zájem. „Co studuje?“ A překvapilo ji, že Enzo odpověděl trochu vyhýbavě.

Naklonil se přes stůl, vzal jí prázdný talíř a odnesl ho spolu se svým ke snídaňovému pultu. „Teď je na stáži. Jen pár týdnů praxe.“ Odmlčel se a převedl hovor jinam. „Hned to bude.“

Obrátil pozornost k hlavnímu chodu. Vepřová panenka marinovaná v omáče hoisin a čínské směsi pěti koření s medem zprudka pečená v troubě. Vybalil maso z hliníkové fólie, do které ho zavinul před přípravou mušlí, nakrájel ho na křehké šťavnaté plátky a ty naaranžoval na ohřáté talíře. Pokapal maso zredukovanou marinádou a přidal na kostky

pokrájené brambory s medem upečené dokřupava na lůžku z rozmarýnu.

„*Voilà!*“ Přinesl talíře ke stolu, jako když kouzelník odhalí výsledek složitého iluzionistického kousku. Vzal láhev červeného a zkušeně ji odzátkoval. „K tomu si dáme trochu barikovaného syrahu. Myslím, že bude dost silný a ovocný, aby odolal sladkosti vepřového.“ Oběma nalil skleničku.

„*Mon dieu*, Enzo!“ Hélène si prohlížela talíř před sebou a vdechovala vůně. „Že ty se mě přece jen snažíš svést!“

Vesele se ušklíbl. „Není to úplně tříhvězdičková michelinská kvalita, paní komisařko, ale jestli tě něco má přimět pro tenhle večer svléknout uniformu, nic průměrného by neobstálo.“

Plaše se usmála. Věděla, že v jeho flirtování není skutečný záměr, ale i tak ji potěšilo. Nůž projel masem, jako by krájel máslo. Kapka omáčky, kostka pečené brambory s medem. Zavřela oči a vychutnávala si gurmánský zážitek. „Minul ses povoláním.“

„Je to jenom koníček. Vůbec si nejsem jistý, že by se mi chtělo celý život sedm dní v týdnu otročit v přehřáté kuchyni jako Marcu Fraysovi.“

Zahleděla se do jeho usmívajícího se obličeje. Tmavé vlasy stažené do typického ohonu mu začínaly šedivět, ale ne natolik, aby se ztratil stříbrný pruh. Oči mu jiskřily elánem a pobavením, jedno hnědé, druhé modré. Napadlo ji, jak je na padesátínika pohledný. „Máš Fraysse jako dalšího na seznamu?“

Enzův úsměv pohasl. Přikývl. „Vlastně ráno odjízďím do Puy-de-Dôme.“ A po odmlce dodal: „Musím vyrazit brzy.“

Což pochopila jako narážku, že Enzo neočekává, že by se zdržela přes noc. Přiložila si skleničku ke rtům, aby nepoznal její zklamání.

Od vyhaslých sopek kolem rozlehlé náhorní plošiny v srdci Francie se nesl chladný déšť jemný jako mlha. Dálnice obkroužila šedé dvojměstí Clermont-Ferrand, jehož domy a továrny šplhaly do svahu na severním předměstí a mizely v mlze jako faty morgány průmyslové pouště. Tady by nikdo nečekal kolébku výrobce pneumatik Michelin, který dal vzniknout nejprestižnějšímu průvodci pro gurmány. *Průvodce Michelin* přiděloval francouzským restauracím jednu, dvě či tři hvězdičky již od roku 1933.

Enzo odbočil z A72 vedoucí na východ na Saint-Étienne a vydal se na jih k Thiers, jednomu z pěti hlavních administrativních středisek departementu Puy-de-Dôme. Historie tohoto starobylého města sahala až do patnáctého století a odsud pocházela také proslulá značka nožů Thiers. Stěračce rozmazávaly výhled na město šplhající po strmém vulkanickém svahu k rozeklanému vrcholku. Zvolna se vynořovalo z mlhy a deště a ve stoupání bylo vidět shluky umouněných bílých a růžových domů, z jedné strany čtyřpatrových, z druhé jen tří. Od paty kopce se mezi nimi vzhůru vinula silnice a jejich okna a balkony ji lemovaly jako pukliny a římsy ve stěně kaňonu.

Vlevo i vpravo, nahoru i dolů odbočovaly úzké uličky vedoucí pryč do stinného srdce středověkého města, v němž na dlážděná náměstí shlížely staleté domy s podsíněmi.

Blížil se k vrcholku kopce, kde se město rozšířilo v náměstí s balustrádami a impozantním výhledem na údolí za změní střech z červených tašek. Mezi stromy na protějším úbočí rokliny zakusující se hluboko do svahu se na kamenných výčnělcích zuby nehty držela další obydlí. Enzo pod náměstím našel parkovací stání pro svůj zablácený milovaný Citroën 2CV a prošel kolem nevzhledné moderní budovy radnice. Jednu stranu ulice lemovala řada za sebou stojících policejních aut.

Samotná policejní stanice sídlila vedle kavárny Le Central na protější straně náměstí v pěkné budově z bílého kamene a žlutých cihel s vyskládaným červeným vzorem. Enzo vystoupal po schodech a vysokými dveřmi prošel do recepce. Za pultem stál *gendarme* v tmavomodrém svetru s jedním pruhem na hrudi a nadloktí. Vzhlédl. Ať už čekal cokoli, rozhodně ne vysokého Skota s vlasy v ohonu v plandavých kalhotách s kapsami, pohorkách a khaki větrovce, s velkou plátěnou taškou přes rameno. Udiveně zvedl jedno obočí a Enzo mu věnoval svůj nejzářivější úsměv.

„Hledám paní Dominique Chazalovou.“

Udivení přešlo v lehkou podezíravost. „Vážně?“

„Vážně.“

„A kdo mám říct, že ji shání?“

„Enzo Macleod.“

Policista dlouze váhal, jak by se mu nechtělo přijmout představu, že má sloužit veřejnosti, a ne jí vládnout. Pak se otočil a rychle zmizel ve dveřích za svými zády. Ani ne za minutu se dveře znovu otevřely a objevila se mladá žena v uniformě s rozšířenými očima a úsměvem na tváři. Natáhla se přes pult a potrásla Enzovi rukou.

„Monsieur Macleode.“

Enzo jí pokývl na pozdrav a její teplý a pevný stisk na něho udělal dojem.

„Čekala jsem, že se objevíte.“

Enzo následoval její modrou dodávku jedoucí po silnici D906 na sever na Vichy, kde kdysi během nacistické okupace kolaborující režim maršála Pétaina ustavil vládu. Několik kilometrů za Thiers odbočili na východ k nevelké vesničce Saint-Pierre, hrstce domků nahloučených kolem velkorysého kostela z místního rezavě okrového kamene. Vesnička hnízdila v údolí mezi dvěma impozantními vulkány a hned za ní se vpravo odpojovala soukromá cesta, jejíž začátek střežily dva kamenné kvádry opatřené tabulkou z šedého mramoru s vytesaným monogramem MF.

Cesta se vinula borovým lesem tyčícím se temně z obou stran. Po několika stech metrech Dominique zastavila na nezpevněném parkovišti, odkud protipožárním průsekem vedla stezka vzhůru. Než se Enzo vyhrabal zpoza volantu, Dominique už vystoupila a čekala na začátku pěšinky. „Hotel Fraysse stojí na konci silnice asi ještě kilometr do kopce. Marc chodíval každý den odpoledne běhat. Přiběhl po silnici sem a vracel se stezkou zpátky na náhorní plošinu.“

Enzo zabouchl dveře svého 2CV a zadíval se do šera. „Vracel se stejnou cestou?“

„Ne, pěšinka vede nahoře po okraji planiny a vrací se jižně orientovaným svahem dolů k hlavní silnici. Běžel vždycky zpátky po silnici sem a pak nahoru k *auberge*.“

„Zdědil hotel a restauraci po rodičích, vidíte?“

„Ano, společně s bratrem Guym. Ten se ale začal v hotelu angažovat, až když Marc získal třetí hvězdu.“

Enzo pokývl k průseku. „Tak mě zaveďte nahoru.“

Výstup po strmé pěšince plné zrádných kořenů a výmolů byl obtížný. Enzo si nedokázal představit, že by tudy nahoru dokonce běžel. Po sotva několika desítkách metrů se už těžce zadýchal. Před sebou viděl sebejistě kráčející Dominique. Byla to štíhlá žena, odhadoval ji asi na pětatřicet let, a její pohupující se boky a střídavě zabírající pevné svaly hýždí v přílě-

havé uniformě mu společnými silami pomohly překonat práh bolesti, již s sebou přinášel věk. Jen služební zbraň v černém pouzdru připnutém k bílému koženému opasku ho přiměla rozumně uvažovat. S ženami s pistolí si není radno zahrávat.

Děšť sice ustal, ale mezi stromy se vznášely svíjející se stuhy mlhy jako dým a oblečením jim prosakovaly kapky, které zvolna stékaly a padaly z milionů borových jehlic. Když se konečně vynořili z lesa, Dominique se k němu otočila, jen neznatelně zadýchaná, zatímco Enzo celý rudý s námahou překonal poslední metry k ní a pokoušel se nelapat po vzduchu.

„Chcete si odpočinout?“

„Ne, ne, já jsem v pohodě,“ zalhal Enzo a jakoby mimochodem dodal: „Je to ještě daleko?“

„Jsme asi ve třetině.“

Poklesl na mysl, ale přiměl se k úsměvu. „Jsem vám v patách.“ A v duchu proklínal umanuté mužské ego, které si odmítalo přiznat, že už není tak mladý jako kdysi.

Trvalo jim ještě čtvrt hodinu, než dospěli k vrcholku, a Enzo ji ještě několik minut navíc, aby se vzpamatoval. Stál s nohou opřenou o kámen, na němž před sedmi lety seděla vdova po Marcu Frayssovi, když tehdy Dominique dorazila na místo činu. Snažil se uklidnit dech a rozhlížel se. Salaš částečně zastíral mrak ležící na náhorní plošině. Mlha se svíjela v chuchvalcích a vírech podle proudění větru čeřícího mokrou vysokou travu. Enzo spočinul pohledem na polorozpadlé stavbě. „Co to bylo původně?“

„Buron. Salaš, kde hospodář s celou rodinou trávil období od června do konce září, kdy se ovce či dobytek vyháněly sem nahoru na planinu za letní pastvou. Najdete je v celé Auvergne.“

Enzo přikývl. „Ve Skotsku máme také něco takového.“ Vstal. Pročetl si podrobnosti vraždy v Raffinově popisu už mnohokrát, ale chtěl si vše vyslechnout přímo od mladé policistky.

Dominique Chazalová přece jen spatřila místo činu z řad policie jako první.

„Povězte mi, co jste viděla, když jste sem dorazila, Dominique.“ Pozorně naslouchal jejímu vyprávění o událostech onoho sychravého únorového odpoledne roku 2003. Novináři parkovali na silnici pod kopcem a u salaše na ni čekal Guy Fraysse a vdova po Marcovi Elisabeth. Tělo leželo uvnitř v louži dešťové vody zbarvené krví.

Pozoroval jí v tváři upřímné soustředění, jak se snažila vybavit si všechny podrobnosti. Neubránil se myšlence, že i když ten obličej bez jakéhokoli nalíčení není půvabný, je přitažlivý svou prostotou. A že ty hluboké teple hnědé oči vyzařují nádherný klid.

Následoval ji do nitra salaše. „Tehdy to tu vypadalo dost podobně. V blátě louže vody. Jen je ještě pokrývala změť stop.“

„Které jste identifikovali?“

„Bylo jich celkem patero. Patřily Marcu Frayssovi, jeho bratrovi, manželce. Zbýlé dvoje jsme určit nedokázali. Pravděpodobně je zanechal vrah, případně vrazi.“

„Nebo kdokoli by se sem uchýlil během dne, ještě před Marcem.“

Dominique zavrtěla hlavou. „Forenzní technici si to nemysleli. Otisky jim připadaly čerstvé, nebo přinejmenším zanechané současně s ostatními.“

„Pořídili odlitky?“

„Ano.“

„A kde přesně leželo tělo?“

Dominique postoupila hlouběji do šera. „Přímo tady. Kolmo ke zdi.“

„Obličejem dolů?“

„Víceméně. Hlavu měl nakloněnou na stranu. Technici na zadní stěně našli pozůstatky krve a mozkové tkáně a rozmís-

tění stop napovídalo, že ho energie výstřelu vrhla dozadu, kde narazil do zdi a následně se skácel dopředu.“

„Ukážete mi pitevní zprávu? A snímky?“

„Můžu vám ukázat kopii pitevní zprávy a fotografie místa činu. Ale originály fotografií z pitvy si nechal patolog.“

Enzo přikývl a vyšel do mlhy. Přimhouřil oči před světlem. Rozjasnilo se, nebo mu to jen připadalo oproti šeru salaše? Nevěděl, ale byl rád, že už je venku. Ve zchátralém stavení na něho doléhal zvláštní pocit něčí přítomnosti. Enzo to už zažil u jiných případů, téměř jako by duch oběti nedokázal spočinout a obcházel místo činu, dokud nebude vrah dopaden. Věděl ovšem, že je to jen výplod příliš bujně fantazie.

Ohlédl se a zjistil, že si ho Dominique zkoumavě prohlíží. „Znala jste ho?“ zeptal se. „Marca Fraysse?“

„Setkala jsem se s ním, ano. Byl místní celebrita.“

„Oslavovala ho celá Francie.“

„Celá planeta. Rok před jeho smrtí získala Chez Fraysse páté místo v anketě o nejlepší restauraci na světě. Ale byl to obyčejný kluk odsud, narodil se tady a vyrůstal tu. A tak patřil mezi nás. Vzbouzel v nás stejný pocit hrdosti, jaký byste cítil vůči členovi vlastní rodiny. Marc, Guy, Elisabeth... každý je znal.“

Enzo se usmál. „To vám my ostatní můžeme jen závidět, mít takovou restauraci, co by kamenem dohodil.“

Její nečekaný smích plný zjevného pobavení ho překvapil. „Že bych tam někdy byla na obědě, to zrovna ne.“ Znovu se dala do smíchu. „Tehdy bylo nejlevnější menu za sto padesát eur, monsieur Macleode. Myslíte si, že si to z policejního platu můžu dovolit?“

„Žena jako vy má přece určitě nějakého mužského, který by pro ni takové částky nelitoval.“

Její úsměv trochu pohasl a oči se jí zastřely. „Nikdy jsem nikoho takového nepoznala,“ řekla. Jen s obtížemi se dokázala

znovu usmát. „Jestli jste už skončil, měli bychom se vrátit dolů.“

Ale Enzo se nehýbal. „Ještě něco.“ Rozhlédl se, jak to jen mlha dovolovala. „Chyběl jeho opasek s pouzdrém, vidíte?“

„Ano.“

„Které se už nenašly.“

„Přesně tak.“

„Hledali jste je?“

„Hledali. Desítka lidí pročesala nějakých pět set čtverečních metrů kolem salaše a pak ještě okolí po celé délce pěšinky. Nenašli jsme nic. Ani nedopalek.“

Upřel na ni pohled. S mírně skloněnou hlavou se na něho dívala zpod pňavbě klenutého obočí. Oči měla už zase široce otevřené, zářící a plné vřelosti. „Takhle vstřícně se ke mně policie ještě při žádném případě nechovala.“

Vesele se zazubila. „Tak to hlavně neříkejte velení.“

„Proč? Tedy, proč mi tak pomáháte?“

Lhostejně a nevinně pokrčila rameny. „Když mi Guy Fraysse zavolal, že tady nahoře někdo zavraždil jeho bratra, bylo mi osmadvacet. Moje první vražda.“ Usmála se. „A taky poslední.“ Odmlčela se. „Doufám. Sice jsem coby první policista, který na místo dorazil, měla případ oficiálně na starost, ve skutečnosti mi ho ale sebrali. Marc Fraysse nebyl jen šéfkuchař. Byl celebrita. Milovaný syn celé Francie. Sesypali se na mě státní zástupci, vyšetřující soudci a policejní šarže. Tenhle případ byl příliš důležitý na to, aby ho svěřili nějaké vesnické holce.“ Vycítil v jejím tónu náznak hořkosti. „Ale žádný z těch zástupců expertů, kteří v následujících dnech do Thiers dorazili, nedokázal do té záhady vnést žádné světlo. A když konečně opadl zájem médií, ten jejich opadl taky.“ Zhluboka se nadechla. „Ráda bych věděla, kdo ho zabil, monsieur Macleode. A jestli jeho vraha nedokážete odhalit vy, tak už asi nikdo.“

Když dospěli na konec pěšinky, mrak se uhnízdil ještě níž na vrcholcích kopců, pokud to vůbec šlo. Salaš zmizela z dohledu, jako by nikdy neexistovala a vražda nejslavnějšího francouzského šéfkuchaře byla jen výplodem něčí živé představivosti.

Dominique otevřela dveře dodávky. „Chcete se podívat na důkazy a zprávy?“

Enzo přikývl. „Ano, chci, ale ne teď. Rád bych nejdřív zajel do *auberge* a seznámil se s rodinou. Chci si udělat představu o té restauraci. A o tom člověku.“

Cestou k hotelu Enzo minul skupinku dělníků, kteří podél silnice zatloukali sněhové tyče. Přerušili práci a dívali se, jak projíždí kolem nich. Jeden se s Enzem střetl pohledem a pokývl na pozdrav. Urostlý neoholený chlap s tmavýma štvanýma očima. Jejich dodávka parkovala u krajnice o několik metrů dál a za ní se levá strana silnice nečekaně otevírala ve strmý svah klesající asi patnáct dvacet metrů k rozvodněné říčce na dně strže. Pádu do ní bránil nízký bíle natřený plůtek. O něco dál terén prudce stoupal a ze skal se kolmo řítíl vodopád do perlicí se napěněné tůňky napájející říčku.

Mezi stromy nad vodopádem Enzo konečně zahlédl *auberge*, sídlo jedné z nejproslulejších restaurací na světě Chez Fraysse. Projel zatáčkou a hotel se plně odhalil jeho pohledu. Zprvu pocítil zklamání. Nevěděl sice, co čekat, ale prostý bytelný dům z kamene se strmou břidlicovou střechou tak docela neodpovídal jeho představě o tříhvězdičkové michelinské restauraci. Na druhou stranu, po většinu své existence sloužil jako obyčejná venkovská *auberge*, zájezdní hostinec pro obchodní cestující, kteří kdysi provozovali svou živnost podél staré silnice mezi Clermont-Ferrandem a Saint-Étienne. Teprve když vjel na zpevněné parkoviště pod platany skýtajícími v létě pod svými rozložitými větvemi stín, uvědomil si, jak klamný jeho první dojem ve skutečnosti byl.

Zdivo bylo otryskané pískem, aby získalo zpět svou původní narezle žlutou barvu, a pečlivě vyspárované. Z jihu a západu k budově přiléhaly elegantní prosklené prostory a ze severní a východní strany byly zbudovány přístavby se vkusnou kamennou fasádou. Východní přístavba se propojovala s původně odděleným stavením ve tvaru L přestavěným na pokoje pro hosty a společně tak ze tří stran ohraničovaly dvůr stíněný mohutným kaštanem, z něhož se na lesklou dlažbu snášelo zhnědlé listí. Na západní straně parkoviště čekaly v přestavěné stodole další pokoje a nádherně udržovaná terasovitá zahrada klesající k venkovnímu bazénu. Bez luxusních pokojů by se takto odlehlá tříhvězdičková restaurace neobešla. Jednak proto, aby nabídla přespání těm, kteří by nesedli za volant s alkoholem v krvi, ale také proto, aby se zajistil co nejvyšší přísun movitých zákazníků umožňujících v branži, kde vládla tvrdá konkurence, přežít.

Když Enzo krácel po cestičce k průčelí hotelu, pochopil, proč se Marc Fraysse rozhodl zůstat tady a zděděnou nemovitost přestavět. Trůnila hrdě na výběžku skály nad strmým srázem spadajícím k lesu a skýtala výhled na úchvatné panorama snad celého Francouzského středohoří. I v takovém počasí se dalo dohlédnout až k zasněženým hřebenům Auvergne a ke stínu sopečného domu Puy de Dôme vzpínajícího se se svou výškou 1464 metrů až do oblak. Obě prosklené přístavby umožňovaly nerušeně si tento výhled vychutnat a právě pod ochranou jejich skel zřídil Marc Fraysse dvě jídelny, i s rizikem, že se hosté plně nesoustředí na jeho kulinářské umění. Už pouhý výhled stál za ty peníze. V létě bylo možné skleněné tabule odstranit a poskytnout hostům pocit, že večeří skutečně pod širým nebem.

Hlavní vchod se nyní nacházel v průčelí východní přístavby a otočné dveře Enza vtáhly do jasné osvětlené recepcce ohraničené ze tří stran skleněnými stěnami. Za pultem seděla štíhlá atraktivní pětáctýřicátnice a s úsměvem ho přivítala:

„Přejete si?“

„Měl bych tu mít od madame Frayssové rezervovaný pokoj.“ Postřehl, jak jejím úsměvem krátce přelétl stín.

„Á, monsieur Macleod. Ano, čekáme vás.“ Sáhla pod stůl, vytáhla elektronickou kartu a vložila ji do blyštivého pouzdra s vyraženými iniciálami MF, pod nimiž stálo zlatými kudrlinkami číslo pokoje. „Je to v prvním patře. Od schodiště vlevo. Jeden z našich apartmánů.“

Enzo si od ní vzal kartu. „Děkuji.“

„Mám poslat někoho pro zavazadla do auta?“

Enzo zvedl svou plátěnou brašnu. „Obávám se, že toho víc nemám. Cestuji nalehko.“

Upřela oči na zavazadlo, zamrkala a opět pohlédla na něho. Úsměv však ani na okamžik neztratil na své zářivosti. „Samo-zřejmě. Vyřídím madame Frayssové, že jste dorazil. Přijme vás u sebe v soukromí. Dvojitými dveřmi na konci vaší chodby. Zavolá vám, až bude připravená.“

Madame Frayssová byla mimořádně pohledná žena, jejíž věk se blížil šedesátce. Hedvábné vlasy barvy matné oceli měla sčesané z jemně modelovaného obličejе dozadu a stažené na zátylku opulentní mašli z černých stuh. Měla pronikavě světle zelené oči, a když Enza přivítala úsměvem, její plné, lehce nalíčené rty odhalily dokonale bílé zuby. Číslo z ní vysoké postavení a peníze a Enza napadlo, že ta hladká pleť bez vrásek i příliš dokonalý chrup, které prozrazovaly jistou marnivost provázející bohatství, pravděpodobně za hodně vděčí práci estetické medicíny.

„Velmi si vážím toho, že jste mi sem takto umožnila přístup, madame Frayssová.“

Mávnutím mu pokynula do křesla potaženého vínově rudou kůží a sama se usadila do druhého naproti němu. „Udělela bych cokoli, abych zjistila, kdo zavraždil mého manžela,

monsieur Macleode. Práce policie byla ještě méně než k němu. A vaše pověst vás předchází.“

Enzo se rozhlédl po salonu. Působil střídmo. Studený, tvrdý lesk lakované dřevěné podlahy, moderní abstraktní obrazy na prostých stěnách, za které se bezpochyby platily čtyř-, pěti-, možná dokonce šesticiferné částky, nepoddajná kožená sedací souprava, okna bez závěsů krytá žaluziemi. V místnosti byl rozmístěný leštěný starožitný nábytek jako personál očekávající rozkazy, jež nikdy neprijdou. Nebyl tu krb, a přestože byla místnost vytopená, ve vzduchu se vznášel určitý chlad. „Nerad bych ve vás budil příliš vysoká očekávání, madame. V tomto případě je očividně jen velmi málo důkazů, kterých je možné se chytit. A nějaký zjevný motiv tu chybí úplně.“

„Ale vždyť už jste vyřešil čtyři ze sedmi případů z knihy Rogera Raffina?“

„Víceméně. Ale ze všech případů, o nichž napsal, je pro mě tento největší záhadou. Proč by někdo zabíjel člověka, kterého podle všeho měli všichni rádi?“

Zavládlo rozpačité ticho.

„Ptáte se mě?“

„Už to tak bude.“

„V tom případě vám musím říct, že nemám nejmenší tušení, monsieur Macleode. Marc byl v mnoha ohledech slabý člověk. *Toužil* po tom, aby ho lidé měli rádi. *Potřeboval* jejich náklonnost. A udělal by téměř cokoli, aby ji získal. Ale byl zábavný a štědrý a nikoho se nikdy ani slovem nedotkl. Neměl na světě jediného nepřítele.“

„Dočetl jsem se, že měl sklony k depresím.“

Mírně našpulila rty. „To ano.“ Enzo postřehl, že to nepřipouští ráda. „Víte, Marc byl člověk extrémů. Měl extrémní ambice, extrémně tvrdě pracoval. A když se mu nedařilo, propadal se do extrémně hluboké deprese. To se však stávalo jen zřídka. Většinou byl extrémně optimistický, extrémně zábavný

a družný. A pochopitelně také extrémně nadaný. Nejenže byl jedinečný a fantastický kuchař, ale také dokázal lidi úžasně strhnout. Kdo pro něho pracoval, následoval by ho třeba i do horoucích pekel. A v dobách, kdy bojoval o uznání a dřel se, aby vybudoval Chez Fraysse, trávil v pekle víc času než kde-koli jinde, monsieur.“

„Váš manžel zdědil *auberge* po rodičích, vidíte?“

„Ano. On a jeho bratr Guy.“

„Takže je ve společném vlastnictví.“

„Ano, ale když jejich rodiče zemřeli, byla prakticky bezcenná. Po otevření dálnice tu provoz téměř úplně odumřel. Šlo to od desíti k pěti už roky a nemovitost byla v dezolátním stavu. Teprve Marcova silící pověst a udělení michelinských hvězd nás zachránily, abychom neupadli v zapomnění úplně. Získání druhé a třetí hvězdy nás pak vyneslo na úplně jinou úroveň. V té době nám připadalo, že nic není nemožné.“ Neurčité mávla rukou kolem sebe. „Za všechno, co tu vidíte, vdčíme Marcovu mistrovství v kuchyni.“

„Guy nikdy nevařil?“

„Vyučili se spolu, to ano. Kuchařské umění si osvojili už u matčiny zástěry, ale otec je pak poslal, aby získali i formální vzdělání. Což byla ironie, protože on sám v *auberge* nikdy nepracoval. Nevydělávala totiž dost. Poskytovala rodině jen doplňkový příjem. Starý monsieur Fraysse cestoval po Francii a prodával boty. A pro své syny získal učňovské místo u bratří Blancových v jedné restauraci v Clermont-Ferrandu, kam chodil léta na oběd.“

Enzo přikývl. Bratři Blancové bývali svého času možná nejznámější sourozeneckou kuchařskou dvojicí ve Francii, ještě proslulejší než bratři Rouxovi či Troisgrosovi. Otec je poslal do učení u nejlepších kuchařů celé Francie a oni se pak vrátili do Clermont-Ferrandu, aby rodinnou kuchyni pozvedli z původní prosté levné jídelny pro pracující na tříhvězdičko-